

Лавҳаҳои таълимӣ
оид ба имон
ва тавҳид

لوحات تعليمية
في الإيمان والتوحيد

Шайх д. Ҳайсам Сарҳон

Тоҷикӣ | اللغة الطاجيكية

ИМОН БА
КИТОБҲОИ
ОСМОНӢ

ИМОН БА
ПАЁМБАРОН

ИМОН БА
МАЛОИ-
КАҲО

ИМОН БА
РӮЗИ ҶАЗО
(ОХИРАТ)

ИМОН БА
АЛЛОҲ

ИМОН БА
ТАҚДИРИ
НЕКӮ БАД

**АРКОНИ
ИМОН**

АСОСИ ЯКУМ: БА АЛЛОҲ ИМОН ОВАРДАН АСТ ВА ЛОЗИМГИРАНДА УМУРИ ЗЕРИН АСТ:

Ба ҳастии
Аллоҳ таъоло
имон доштан
ва ин ба чор
амр мебошад:

Ба
парвардигории
(тадбиркунанда,
ризқдиҳанда...)
Аллоҳ таъоло
имон доштан.

Ба улуҳияти
Аллоҳ ҷалла
ва ало имон
доштан.

Ба номҳо ва
сифатҳои Аллоҳ
субҳонаҳу ва
таъоло имон
доштан.

Ба ақл
Пас ақл мустаҳил
мешуморад ҳастии
махлуқеро беҳолиқ
"Оё онҳо аз ҳеҷ чиз
(ва беофаринанда)
офарида шудаанд,
ё худ офаридагори
худанд".

Ба ҳис:
Дар ҳолати
сахтӣю душворӣ
мебошад, пас
дастонатро ба сӯи
осмон мебардорӣ
ва мегӯӣ: Эй Раб,
пас мебинӣ, ки ин
сахтӣ ба амри
Аллоҳ бартараф
мешавад.

Ба фитрат:
Паёмбар ﷺ
мефармояд: "Ҳар
навзод бар
имони фитрӣ
таваллуд мешавад,
пас падару
модараш ўро
яхудӣ, ё насронӣ,
ё оташпараст
месозад".

Ба шарият:
Ибни Қайим
рахмати Аллоҳ
бар ў бод, зикр
мекунад, ки
ояте дар китоби
Аллоҳ нест,
магар дар он
далеле бар
тавҳид аст.

2) ИМОН БА МАЛОИКА АСТ:

*Малоикаҳо олами ғайбӣ ҳастанд,
Аллоҳ онҳоро аз нур офарид, Аллоҳро итоат мекунанд
ва Ёро бефармонӣ намекунанд, дорои рӯҳҳо ҳастанд
"Рӯҳулқуддус" ва дорои ҷасад ҳастанд "Касе ки фаришта-
гонро расулоне қарор дод, дорои болҳои дугона ва сегона
ва чаҳоргона, ҳарчи бихоҳад дар офариниш меафзояд"
ва дорои ақлҳо ва қалбҳоянд "То замоне ки изтироб (ва
нигаронӣ) аз дилҳояшон бартараф шавад, гӯянд: Парвар-
дигоратон чи гуфт?". Ба онҳо ва ба номҳое аз онҳо ки
Аллоҳ ба мо ёд додааст (монанди Ҷибраил, Микоил ва
Исрофил) ва ба сифатҳои онон "Ҳаргиз Аллоҳро дар он
чи ба онон фармон дода нофармонӣ намекунанд ва ҳарчи
фармон меёбанд, анҷом медиҳанд" ва ба амалҳои онон
имон меорем.*

БАЪЗЕ МАЛОИКАҲО, КИ АЗ ОНОН БА МО ХАБАР ДОДА ШУД:

Баъзе малоикаҳо, ки аз онон ба мо хабар дода шуд: Аз ҷумлаи онон ҳаит бардор-андаи Арш, Ҷибраил, ки ба овардани ваҳй вазифадор аст ва Микол, ки ба қатраи борон вазифадор аст, ба ҳамаи онҳо ва ба ахборе, ки аз онон омадааст ба таври муҷмал ва муфассал имон меорем.

3) ИМОН БА КИТОБҲОСТ

Воҷиб аст, ки имон дошта бошем, ки онҳо дар ҳақиқат сухани Аллоҳ ҳастанд, на ин ки маҷоз аст ва ин ки онҳо нозилшудаанду махлуқ нестанд ва ин ки Аллоҳ ба ҳар расуле китобе фиристода аст. Ва ба онҳо ва ба он чизе ки Аллоҳ аз номҳо, хабарҳо ва аҳкоми онҳо ба мо хабар дода аст ба таври муҷмал ва муфассал, модоме ки мансук нашудааст, имон меорем. Ва имон дорем ки Қуръон ҳамаи китобҳои пешинро мансук кардааст ва он китобҳо: Таврот, Инҷил, Забур, саҳифаҳои Иброҳим ва Мусо алайҳимус салом мебошанд.

4) ИМОН БА ПАЁМБАРОН

Воҷиб аст, ки имон биёрем, ки онҳо башар ҳастанд, аз хусусиятҳои парвардигорӣ барои онон чизе нест ва ин ки онҳо банда ҳастанд, парастида намешаванд ва ин ки Аллоҳ онҳоро фиристод ва ба сӯи онҳо ваҳй намуд ва онҳоро ба оятҳо қувват бахшид ва онҳо амонатро адо карданд ва умматро насиҳат карданд ва рисолатро расониданд ва дар роҳи Аллоҳ чуноне ки шоистаи ҷиҳоди Ӯ буд, ҷиҳод карданд. Ва ба онҳо ва ба он чизе ки Аллоҳ аз номҳо, сифатҳо ва ахбори онҳо ба мо таълим додааст ба таври муҷмал ва муфассал имон меорем ва ин ки аввали анбиё Одам алайҳис салом ва аввали расулон Нух алайҳис салом ва хатмкунандаи анбиё ва расулон Муҳаммад ﷺ мебошад. Ва ин ки шариятҳои гузашта ҳамааш ба шарияти Муҳаммад ﷺ мансук шудааст. Ва улулазм (дорои иродаи устувор) панҷтост, дар сураи Шуро ва Аҳзоб зикр шудаанд: (Муҳаммад ﷺ, Нух алайҳис салом, Иброҳим алайҳис салом, Мусо алайҳис салом ва Исо алайҳис салом мебошанд.

ҲАДАФ АЗ ФИРИСТОДАНИ АЛЛОҲ ПАЁМБАРОН АЛАЙҲИМУС САЛОМРО ИН АСТ:

**Барпо доштани далелу
хуҷҷат бар халқ то инки рӯзи
қиёмат даъво накунад ки
мо намедонистем:**

далел фармудаи Аллоҳ

﴿وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا﴾

Ва мо ҳаргиз [қавмеро]
муҷозот нахоҳем кард,
магар он ки [миёнашон]
паёмбаре мабъус карда
бошем [то вазоифашонро
баён кунад]

сураи Исро 15

**Раҳмат барои мардум
дилсӯзу меҳрубон барои
уммат.**

далел фармудаи Аллоҳ

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾

Ва [эй паёмбар] туро ҷуз
раҳмате барои ҷаҳониён
нафиристодем

сураи Анбиё 107

5) ИМОН БА РЌЗИ ОХИРАТ АСТ

Имон овардани ба ҳамаи он чизе ки Паёмбар ﷺ аз он хабар дода аст, ки пас аз марг рӯх медиҳадро дарбар мегирад.

Монанди: Фитнаи қабр, дар сур дамидан, хестани мардум аз қабрҳояшон, тарозуҳо, саҳифаҳо, пули сирот, ҳавз, шафоат, Љаннат, Дӯзах, дидани мӯъминон Парвардигор-ашонро дар рӯзи қиёмат дар Љаннат ва ғайри инҳо аз амрҳои ғайбӣ мебошад.

6) ИМОН БА ТАҚДИРИ НЕКУ БАДАШ АСТ

Ва он чор
мартаба дорад,
онҳоро назмк-
-унанда дар
гуфтааш ҷамъ
овардааст:
Илм, навистани
мавлоямон,
машияти Ё, Ва
халқи Ё ва он
эҷоду таквин
(пайдо кардан)
аст.

ИЛМ

Имон доштан ба ин ки Ё субҳонаҳу ва таъоло ҳамаи чизро ба таври муҷмал ва муфассал медонад ва далел фармудаи Ё таъолост: "Он чи дар пеши рӯи онон ва он чи дар пушти сарашон аст, медонад".

НАВИСТАН

Имон доштан ба ин ки Аллоҳ ба ростӣ тақдирҳои ҳамаи чизро то барпо шудани қиёмат нависта аст ва далел фармудаи Ё таъолост: "Ва ҳеҷ пинҳоне дар осмон ва замин нест, магар он ки дар китоби равшан аст"

МАШИЯТ

Имон доштан ба ин ки он чи Аллоҳ хоҳад мешавад ва он чизро нахоҳад намешавад ва ин ки банда дорои машият аст, локин он дар зери хостаи Аллоҳ аст, Аллоҳ таъоло фармуд: "Ва намехоҳед, магар он чизро ки Аллоҳ бахилоҳад".

ХАЛҚ

Имон доштан ба ин ки банда ва амалхояш махлуқ аст ва инчунин дигар коинот ва далел: "Аллоҳ офаринандаи ҳамаи чиз аст", "Ва Аллоҳ шумо ва он чизро, ки мекунед офарида аст".

САБАБҲОИ ЗИЁД ШУДАНИ ИМОН:

*Омӯхтани тавҳид
ва хоссатан боби
номҳо ва сифатҳо.*

*Бисёртар
тоату ибодат
кардан.*

*Тарки гуноҳу
маъсиятҳо.*

*Дар махлуқот
андеша кардан.*

САБАБҲОИ КАМ ШУДАНИ ИМОН:

**Наомӯхтани тавҳид
ва хоссатан наомӯхтани
боби номҳо ва сифатҳо.**

**Тарки тоату
ибодатҳо.**

**Рӯ овардан ба гуноҳу
маъсият кардан.**

**Дар махлуқот
тадаббуру фикр
накардан.**

ТАҚСИМОТИ МУҲАББАТ ДАР ШАРИАТ

МУҲАББАТ БО АЛЛОҲ

Ва ин аз ҷумлаи ширки
акбар аст. Аллоҳ
таъоло мефармояд:
"Ва аз мардум касоне
ҳастанд ғайр аз
Аллоҳ ҳамтоёнеро
интиҳоб мекунанд
ва онҳоро монанди
дӯст доштани Аллоҳ
дӯст медоранд".

МУҲАББАТ ДОШТАН БАРОИ АЛЛОҲ

Ин воҷиб аст, балки
ин аз баландтарини
қулаи имон аст. Аллоҳ
таъоло мефармояд:
"Муҳаммад расули
Аллоҳ аст ва касоне
ки бо ӯ ҳастанд бар
кофирон сахтгир ва
дар миёни худ
меҳрубонанд".

МУҲАББАТИ ТАБИЙ

Ин ҷоиз аст ба шарте
ки бар муҳаббати Аллоҳ
тақдим нашавад ва мисоли
он муҳаббати фарзанд ва
ҳамсар. Паёмбар ﷺ гуфт:
"Яке аз шумо имон
намеорад, то ки Ман дар
назди ӯ аз фарзанд ва
волидайнаш ва ҳамаи
мардум маҳбуб
набошам".

Амале ки Аллоҳ
таъоло аз он розӣ
мешавад ва он ҳар
амалест, ки шарият
ба он омадааст,
монанди тавҳид.

Ба он
амалкунанда
монанди анбиё,
расулон, малоика,
саҳобагон ва
ҳамаи
яктопарастон.

Замонҳое,
ки Аллоҳ таъоло
онҳоро дӯст
медорад, монанди
шаби қадр ва
сеяки охири шаб.

Маконҳое ки Аллоҳ
таъоло онҳоро дӯст
медорад, монанди
Макка ва Мадинаи
Мунаввара.

АҚСОМИ ҲАРОМШУДАҲО

Ширки акбар:
Ин болотарини
онон аст.

Ширки асғар
Ин аз ширки акбар пасттар
ва аз гуноҳони кабира
бузургтар аст.

Гуноҳони кабира: Ва он ҳар
гуноҳест, ки бар он уқубати
хоссе тартиб дода шудааст, аз
лаънат, ё рондан, ё безорӣ аз
фоили он, ё ин ки ӯ аз кофирон,
ё мушрикҳост, ё мӯъмин нест,
ё ба зишттарини ҳайвонҳо
ташбеҳ шудааст.

Гуноҳони хурд: Ва он ҳар
чизест, ки шаръ онро ҳаром
гуфта ва бар асоси он уқубати
хоссе тартиб дода нашудааст.

Адади он: Шуморида нашудааст, локин
он ба қоидаи дар боло зикршуда маҳдуд
аст.

Ҳукми фоили он: Мӯъминини камимон,
ё ба имонаш мӯъмин, ба гуноҳи
кабирааш фосиқ аст. Ба қадри
имондорияш дӯст дошта мешавад ва
ба қадри гуноҳи кабирааш бад дида
мешавад. Дар вақти гуноҳи кабираро
анҷом доданаш бо ӯ нишаста
намешавад.

Мартабаҳои он: Гуногун мебошад,
аз рӯи фармудаи Паёмбар ﷺ: "Оё
шуморо ба бузургтарини гуноҳҳо
хабар насозам...". Ҳадиси муттафақун
алайҳ аст.

Ҳукми он: Бояд аз он тавба намояд,
аз рӯи фармудаи Паёмбар ﷺ: "Зани
навҳагар ҳаргоҳ пеш аз маргаш тавба
накунад...". (Ривояти Муслим) ва дар
ҳадиси дигар мефармояд: "...ҳаргоҳ аз
гуноҳони кабира парҳез намояд...".
(Муслим)

ФАРҚ БАЙНИ ШИРКИ АСҒАР ВА АКБАР

1

Аз
доираи
дин хориҷ
намесозад.

2

Ҳамаи
амалҳоро
бекор
намекунад,
локин он
амали хосро
бекор мекунад.

3

Сабаби
ҳамеша
дар оташи
Ҷаҳаннам
мондан
намебошад.

4

Хуну
молро
мубоҳ
намесозад.

5

Далел
ояд, ки
он ширки
асғар аст.

6

Он чизеро,
ки Аллоҳ
сабаб қарор
надодааст,
сабаб қарор
диҳад.

7

Ҳар чизе ки
васила ба сӯи
ширки акбар
бошад, пас он
ширки асғар
мебошад.

8

Бар ҳар чизе
ки шариат ширк, ё
куфр гуфта ва ба
(алифу ломӣ)
таъриф муарраф
нашуда аст, пас
он ширки асғар
аст, модоме ки
далелҳо бар ширки
акбар будани он
далолат накунанд.

ФАРҚ БАЙНИ ШИРКИ АСҒАР ВА АКБАР

1
Аз
дин
хориҷ
мекунад.

2
Ҳамаи
амалҳоро
бекор
мекунад.

3
Сабаби
ҳамеша
дар оташи
Қаҳаннам
мондан аст.

4
Хун ва
молро аз
ҷониби
султон
мубоҳ
месозад.

5
Ҳаргоҳ
далеле
далолат
кунад, ки
он ширки
акбар аст.

6
Эътиқод
намояд, ки
барои сабаб
дар олам
тасарруфи
пӯшида аст.

7
Агар
бар он
бимирад,
бахшида
намешавад.

8
Ҳаргоҳ аз ширк
тавба кунад,
Аллоҳ тавбаашро
мепазирад, магар
дар ду мавзеъ:
Баромадани офтоб
аз офтобшин ва
дар вақти ғарғара
ва он ҳозир шудани
вафот аст.